

KAPITOLA 1:

SIGMA HODOLANY, LOKOMOTIVA OLOMOUC, SIGMA OLOMOUC (1977–1996)

Marku, ty ses narodil 4. 8. 1977 v Olomouci, ale přímo v Olomouci jste nebydleli, že?

My jsme bydleli v Holici (předměstí Olomouce – *pozn. aut.*).

Čím byli tví rodiče?

Mamka dělala v JZD a tatka vlastně taky. Naši se ale brzy rozvedli, takže jsem vyrůstal jen s mamkou a dvěma staršíma ségrama Janou a Agátou, které jsou ode mě o čtyři a o osm let starší. Bydleli jsme kousek od Ameriky (místní rybník – *pozn. aut.*). V létě jsme tam pytláčili a v zimě zase od rána do večera hráli hokej.

Kde jsi vlastně začal s fotbalem?

Myslím, že jsem do balonu kopal od chvíle, kdy jsem začal chodit. Nevím přesně, ale hrát jsem začal zhruba mezi čtvrtým a pátým rokem. Nejprve jsem byl asi týden v Holici, ale potom jsem řekl mamce, že bych chtěl jít do Sigmy. Jenže ona to spletla a dala mě do Sigmy Hodolany. Tak jsem začal chodit do Hodolan,

kde jsem hrál asi čtyři roky. Bohužel tam ale byla jen škvára. Jednoho dne jsem se šel podívat na zápas v Holici, kde hráli kluci, kteří se mnou chodili do školy. Tam byl naopak moc krásný a útulný stadion s travnatým hřištěm, což se mi líbilo. Kvůli kámošům a trávě jsem tedy odešel do Holice. Tam jsem ale vydržel jen půl sezony, protože po prvním půlroce mě začala chtít Sigma Olomouc. Začali mě uhánět. Pořád se jezdili dívat na naše zápasy, dokonce i k nám domů. Já jsem se ale rozhodl, že půjdu do Lokomotivy Olomouc, protože jsem chtěl hrát. Věděl jsem, že v Sigmě je velká konkurence, a já byl ve věku, kdy jsem potřeboval především hrát. Když jsem potom chodil na sportovku, bylo normální,

Momentka
na zahradě

že každého půl roku dva tři kluci přišli a dva tři zase odešli. Dones si myslím, že v tomto věku je pro hráče nejlepším tréninkem zápas. Je potřeba pořád hrát. Lokotka působila ve stejné moravskoslezské lize jako Sigma. Sice jsem tedy opět hrál jen na škváře, ale stejnou soutěž, jakou hrála Sigma. Trénoval nás Pepa Vohánka, který mi hodně dal. Byl to takový náš táta.

Takže jsi hrával na Envelopě v areálu, který stále v Olomouci stojí?

Jo. Bohužel už to tam chátrá, ale je tam pořád.

Kopali tam s tebou i kluci, s nimiž jsi později šel do Sigmy?

Jeden tam byl. Myslím, že jsme Sigmě zdatně sekundovali a drželi s ní krok. Tuto soutěž tehdy hrával třeba i Baník Ostrava. I v Lokotce jsem ale byl pouze půl roku. Po jeho uplynutí za mnou přišli ze Sigmy znovu, a to už jsme si plácli.

Kolik ti bylo, když jsi přišel do Sigmy?

To bylo v půlce sedmé třídy. Dochodil jsem tam sedmičku, potom osmičku a potom, protože začínaly deváté třídy, jsem se vrátil na poslední rok základky zpátky do Holice.

Sportovní základka byla tehdy kde?

V Řepčíně (další předměstí Olomouce – *pozn. aut.*). Dnes už je to jinak, všichni kluci teď chodí na Heyrák (fotbalová základní škola Heyrovského v Olomouci – *pozn. aut.*), kde mají výborné zázemí.

Byl to pro tebe velký skok přejít z Lokomotivy do Sigmy?

Samozřejmě že třeba tréninky byly jiné. Měli jsme je i ráno. Škola byla přizpůsobená fotbalu. Naším třídním učitelem byl Gusta

Chromý, který byl současně naším trenérem. Ráno jsme třeba začínali od osmi do desíti tréninkem. Odpoledne zase. Tréninkové jednotky byly daleko pestřejší a celkově bylo vše na vyšší úrovni.

Kam jste chodili trénovat?

Zase do Řepčína. Tam, kde je hřiště dodnes. Opět tam byla jen škvára a pouze malý trávník. Dnes už tam mají zatravněné všechno. Z Holice jsem tam dojížděl ještě se třema kamarádama, takže jsme byli super parta. Bylo fajn, že jsme měli školu a hřiště hned vedle sebe.

Jak dlouho jsi hrál pod trenérem Chromým?

Zhruba dva roky. Po něm to převzal Ivan Čech, který nás trénoval do doby, než jsme přešli do áčka.

Prošel jsi předtím i béčkem?

Právě že ne. Já s Ujfim jsme šli do kabiny áčka rovnou z osmnáctky. Samozřejmě že jsme i potom chodívali hrát za béčko a někdy stále vypomáhali dorostu.

Kdo se z tvého ročníku ještě dokázal prosadit kromě tebe a Tomáše Ujfalušiho?

Třeba Pavel Zavadil, který teď (v únoru 2015– *pozn. aut.*) ještě hraje v Brně.

Hrával jsi v útoku odmala?

Ne, vůbec. Já jsem začínal na levém záložníkovi nebo levém křídle. V Sigmě jsem začal hrát podhrota, nebo spíš ofenzivního záložníka. Sedělo mi, když jsem byl volným hráčem, který si může

vybírat místo, čímž nemyslím, že bych běhal, kam bych chtěl, ale spíš, že jsem si mohl odskočit do nohy pro balon a mohl trochu víc tvořit.

Pamatuješ si na svůj vůbec první gól?

To bylo ještě za Hodolany. Hráli jsme zápas v nějaké vesnici za Příkazami. Vyhráli jsme 7:4, a já dal dokonce šest gólů. Už si na to ale vzpomínám jen velmi matně. Od té doby uplynulo hodně vody a událo se tolik jiných věcí, které to zastínily.

Vzpomínáš si na nějaké zajímavé průšvihy z této doby?

Pořád jsme byli děcka, takže průšvihů bylo hodně. Celé dětství jsem vyrůstal v kolektivu, což se na tom pochopitelně odrazilo.

Při halovém turnaji

Nemyslím si, že bychom byli nějakí extra syčáci, ale je jasné, že jako mladí a hloupí kluci jsme sem tam něco vyvedli.

Měl jsi v dětském věku vysněný cíl?

Vůbec ne. Já jsem miloval fotbal. Když jsem přišel domů, vzal jsem balon a šel si kopat před barák. Když se mě tehdy někdo zeptal, co bych chtěl dělat, tak jsem říkal, že bych chtěl být přírodovědcem. Potom mi ale mamka řekla, že abych se jím mohl stát, musel bych se líp učit. Proto jsem si řekl, že radši budu jezdit kamionem. *(směje se)* Když nám při výtvarce řekli, ať nakreslíme, čím bychom chtěli být, tak si nepamatuju, že bych nakreslil nějakého fotbalistu nebo fotbalový klub. Takové myšlenky jsem v tom věku zkrátka neměl. Ani nešlo takhle uvažovat. Myslím, že ideály se v hlavě tvoří až v pozdějším věku. Pak už jsem začínal v něco doufat, ale současně jsem viděl spoustu mých spoluhráčů, kteří byli velmi kvalitní, ale nikam to nedotáhli. Například ze zdravotních důvodů. Dnes už je medicína úplně jinde, ale tehdy se končilo poraněným meniskem. Nebo když měl někdo křížák, znamenalo to v podstatě konec kariéry. Dnes se to dá za půl roku vyléčit.

Kdo byl tvůj fotbalový vzor?

Roberto Mancini a Gianluca Vialli. Tehdy jsem hodně fandil Itálii a hlavně Sampdorii Janov, kde oba tito hráči působili.

Jak se tehdy dalo sledovat italskou ligu?

Bylo to těžké. Spíš z novin nebo tak. V té době tady ještě nebyla kabelovka ani satelit. Snad jen když byl v televizi třeba zápas evropského poháru, dalo se vidět něco naživo. Ani časopisy, jakých jsou dnes mraky, tehdy nevyházely.

Proč jsi chtěl být přírodovědcem?

Já jsem odmala chodil rád do přírody. Dodnes se dívám na pořady o přírodě, například na Discovery Channel.

Měl jsi doma i nějaká zvířata?

Bral jsem domů vše, co jsem našel venku. Choval jsem užovku, poštolky, jednou jsem dokonce měl i larvy komárů. Ráno jsem se probudil pobodaný. Vůbec jsem nevěděl, co to je. *(směje se)* Samozřejmě že ségry nebo mamka mi to vždycky vyházely. Po určité době jsem doma měl i andulku, pulce nebo rybičky.

1. 6. 1990, Marek v dolní řadě třetí zprava

Ve škole jsi tedy výsledky neměl nijak špičkové, že?

Mě škola nebavila. Byl jsem flink. Vždycky jsem nějak prolezl. Je fakt, že když jsem dával pozor, tak jsem se ani nemusel nějak extra učit. V tom jsem problém neměl. Bohužel průšvih u mě byl s pozorností.

Co tě ve škole bavilo?

Tělocvik, výtvarka a přestávky. (*usmívá se*) To byla taková naše fráze s klukama. Tehdy jsme školu neměli rádi. Dnes, když to беру zpětně, bych se do školy hrozně rád vrátil. Rád vzpomínám na ten kolektiv. Bylo to tam fajn. Navíc člověk v té době neměl starosti, které má dnes...

Co první lásky na základce?

Na lyžáku něco proběhlo. To jsou ty krásné, platonické lásky. Byla navíc jiná doba. Bylo to... (*přemýšlí*) Nevím, jak bych to nazval...

Romantičtější než dnes?

Samozřejmě. Prostě neškodné. Pouze jsem o té holce věděl a jen tak jsme se bavili. Nic víc. Jak říkám, dnes už je úplně jiná doba i v tomto.

Máš na mysli Facebook, internet...? A že si tehdy lidi sedli a povídali mnohem víc než dnes?

Přesně tak. Když jsme se tehdy s klukama chtěli domluvit na fotbal, tak jeden šel za tím, který bydlel nejbliž, ten šel zase za dalším a takhle jsme se domlouvali. Dnes člověk zvedne mobil a hotovo. Vývoj jde samozřejmě pořád dopředu, ale tehdy to mělo svoje kouzlo. Jinak je ale pravda, že mě dlouho zajímal výhradně

fotbal. Někteří kluci už chodili za holkama, ale já jsem pořád jen kopal do balonu. Holky se tomu možná divily, možná se mi i posmívaly, ale já jsem hrával s mladšími i se staršími prostě proto, že mě to bavilo. Všechno se láme ve věku, kdy přijde období diskoték a podobně. Tady spousta lidí zahučela.

Ty jsi ale mezi nimi nebyl. Naštěstí...

Některé to stáhlo. Já jsem to ještě nějak ukočíroval, ale taky to vždycky nebylo úplně v pohodě. Taky jsem měl pár úletů.

Nechyběl ti doma trochu ten mužský element?

S tátou jsem se občas vídal... Když se dnes ohlížím zpět, dochází mi, že každé dítě vzhlíží ke svým rodičům. Já jsem byl doma vždy takový ten typický mazánek, který může všechno. Přišel jsem domů, ségry se dívaly na něco v televizi a já jim to přepnul. Máma stála za mnou. „Když se chce Mareček dívat na fotbal, tak se bude dívat na fotbal.“ Potom jsem šel vedle do pokoje, kam přišly ségry a zmlátily mě za to, co si dovoluju. Takže se dá říct, že mě vlastně vychovávaly tak trochu i ségry. Mohl jsem si dělat, co jsem chtěl, a to taky nebylo úplně správné.

Takže souhlasíš, že kdyby tam byl otec, bylo by to jiné?

Určitě. Já myslím, že se to potom odrazilo i v mé kariéře. Jsem přesvědčen, že kdyby tam byla nějaká větší autorita, měl bych větší morálku a silnější disciplínu. Možná bych si i uvědomoval mnohem víc věcí a choval bych se jinak. To rozhodně.

Byl tvůj táta pro tebe autoritou, nebo se to tak nějak minulo?

O tom se nechci příliš bavit... Ani si ho moc nepamatuju. Víím, že

jsem za ním chodil rád, byl to hodný člověk, ale počínaje rozvo-
dem našich se ten kontakt tenčil víc a víc.

Až se vytratil úplně?

Jo.

Máma to ale asi taky neměla jednoduché...

To teda ne. Vychovávala nás tři a byla na všechno sama. Mamka si třeba musela půjčovat peníze, aby mi mohla koupit kopačky. Tehdy ještě nebyly kopačky, jaké se prodávají dnes. Když měl někdo kolíky, byl to borec. Dnešní kluci už ani nevědí, co jsou gumotextilky. Všichni nosí na nohách samé adidasky nebo niky. Já hrával v gumotextilkách a chodil se dívat do výlohy, kde tehdy měli vystavené první diadory. Byl jsem z nich úplně unesený. Prosil jsem mamku, ať mi je koupí. Ta si to ale nemohla dovolit, a tak si na to jednou půjčila. Když jsem je dostal, tak jsem v nich i spával. Potom jsme v Řepčíně hráli zápas na hrozně tvrdé trávě. V kolíkách na ní skoro nešlo hrát, ale já v nových kopačkách přesto nastoupil a málem jsem si zničil nohy.

Proč ses rozhodl, že se vyučíš automechanikem?

Nevím, asi proto, že to mělo blízko k těm tirákům, jak už jsem zmínil. Líbilo se mi i cestování. V té době se spousta fotbalistů vyučila automechanikem. Něco mě k tomu svedlo.

Bavilo tě opravovat auta?

Chvillemi mě to bavilo, třeba když jsem se na praxi setkal s něčím zajímavým. Akorát dodnes nechápu, jak je možné, že mě ve třetáku nechal mistr opravovat brzdny systém. Říkal jsem si, že je

šťestí, že nejsme někde na horách, aby to nedopadlo špatně. Nakonec jsem to ale zvládl. Auta tehdy byla úplně jiná. Dnes už je všechno přes počítač, v elektrice – to tehdy ještě nebylo. Já jsem se vyučil, abych měl nějaký záložní plán. Fotbal nakonec zvítězil díky tomu, že jsem byl schopen se jím živit. Navíc tvrdím, že když má člověk zaměstnání jako svého koníčka, tak ho to baví, a tím pádem v něm může být úspěšný. Dnes už bych se do opravování aut radši nepouštěl. (*usmívá se*) Spoustu věcí jsem i zapomněl.

A když ses učil na automechanika, tak už jsi počítal s tím, že se budeš živit fotbalem?

Ne. Já jsem fotbal hrál, protože jsem ho miloval. A miluju ho dodnes. Samozřejmě že do toho promlouvají nejrůznější aspekty, které přijdou v průběhu kariéry. Třeba když jsem cítil křivdu, šel jsem často hlavou proti zdi. Nemohl jsem si pomoci. Ozval jsem se, ale bylo to špatně. Nebo jsem to v sobě dusil, ale to mě zase potom nějak zabrzdilo.

POSTŘEHY MARKA HEINZE

V reprezentaci
U-21,
jaro 2000

O fotbale a vydělávání peněz...

Přijde mi, že si někteří lidé dnes myslí, že když fotbalisté takových deset dvanáct let kopou ligu, tak se zabezpečí nadosmrti. To je ale absolutní nesmysl.

O pomíjivosti fotbalové kariéry

Pamatuju si dodnes, jak jsme přišli s Ujfm do áčka a trenér Brückner nám říkal: „Hoši, užijte si každý trénink a každou minutu na

hřišti. Fotbal bolí, ale užijte si i tu bolest.“ My jsme byli mladí, tak jsme na to řekli jen: „Jo, jasně, trenére.“ Vůbec jsme tomu tehdy nevěnovali pozornost. Dnes je to ale realita. Deset let uplynulo jak nic. Kariéra uletí jako lusknutím prstů. Když totéž někdo řekne dnešním mladým klukům, tak se k tomu budou asi stavět úplně stejně. Ti mladí dnes navíc ještě mají obrovské sebevědomí, jenže pokud si myslí, že si vystačí s talentem, totálně se pletou. Bez tvrdého tréninku a píce to nejde. Největším problémem je pýcha. Pokud hráč zpychne a začne si o sobě myslet bůhvíco, je konec. Pokud se fotbal dělá s pokorou, tak každý, i sebemenší úspěch je krokem vzhůru.

O výchově mladých hráčů

Když dnes vidím některé rodiče mladých kluků stát u hřiště, jak na ty svoje syny strašně řvou, jak je tlačí a jaký jim tím dávají příklad, tak to je něco neskutečného! Neuvědomuju si, že by to takhle chodilo za nás. Další věci jsou manažeři. Chodí a podepisují patnáctileté kluky. Není se potom čemu divit, že tlak, který na ně vyvíjejí, ukočíruje jen velmi málo kluků. Úplně jim to totiž zatemní mozek. Kolikrát si začnou myslet, že půjdou pomalu do Chelsea, ale místo toho je za dva roky po nich. A to už jsme zase u té pokory.

Rozhovor

AGÁTA HEINZOVÁ, maminka

Paní Heinzová, jaký byl Marek jako dítě?

Marek byl hodný kluk. Pokud to šlo, byl nejraději od rána do večera na hřišti. Ze školy šel rovnou hrát s klukama fotbal. I přestože v době, kdy byl malý, tady kolem bytovek, kde bydlím, nebyla žádná tráva, takže museli vzít zavděk šterkem. Byl hodně se mnou. Proto jsem musela chodit na každý zápas. Pracovala jsem v živočišné výrobě, tak jsem kolikrát přiběhla z práce, rychle jsem si umyla hlavu a pádila jsem na fotbal. To hrál Marek ještě jako benjamínek v Hodolanech. Trenér mu vždycky říkal: „Tak, mama už ti přišla, tak hraj.“

Čekal, až ho přijdete podpořit.

Ano. Ale fotbal měl hrozně moc rád sám od sebe.

Tehdy už jste bydleli v bytě v Holici?

Přesně tak. Vzpomínám si, jak jsem ho jednou vyhlížela z okna, když vtom ho vidím, jak si vesele vykračuje a už z dálky na mě volá: „Mami, já jsem dnes hrál daleko! Jel jsem čtvrt hodiny vlakem!“ (*směje se*) Když se mu později někam nechtělo a říkal, že to je daleko, tak jsem mu tuto příhodu připomínala.

Jaký měl vztah se staršími sestrami?

Já bych řekla, že dobrý. I obě holky sportovaly, vedla jsem je všechny tři k pohybu. Jana, ta prostřední, krasobruslila, dělala

atletiku a jeden čas i balet. Jednou se zúčastnila i atletických závodů u příležitosti sedmdesátého výročí místní Lokomotivy, a dokonce tam udělala rekord. Nejstarší Agáta zase dobře plavala. Marek měl vztah i k hokeji. V zimě trávil tolik času na místním rybníku Amerika, až jsem si říkala, že už tam snad přimrznul. Celé dny trávil na bruslích.

Paní Agáta Heinzová
s Markem při vítání
občanků, podzim 1977